A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2004. december 9. *

A C-177/03. sz. ügyben,

a Bírósághoz az EAK 141. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt 2003. április 16-án

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: J. Grunwald és B. Stromsky, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues és E. Puisais, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: francia.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, K. Lenaerts, J. N. Cunha Rodrigues (előadó), M. Ilešič és E. Levits bírák

főtanácsnok: L. A. Geelhoed,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2004. július 1-jei tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Francia Köztársaság — mivel nem hozta meg azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a lakosságnak a radiológiai veszélyhelyzet esetén alkalmazandó egészségvédelmi intézkedésekről és a védekezés során irányadó magatartási szabályokról történő tájékoztatásáról szóló, 1989. november 27-i 89/618/Euratom tanácsi irányelv (HL L 357., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 366. o., a továbbiakban: irányelv) 2., 3., 6., 7. és 8. cikkének — nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit.

A jogi háttér

2 Az irányelv 1. cikke szerint:

„Az irányelv közösségi szinten közös célokat kíván meghatározni a lakosság tájékoztatására vonatkozó intézkedések és eljárások tekintetében, a radiológiai veszélyhelyzet esetén biztosított egészségvédelem javítására."

3 Az irányelv 2. cikke előírja, hogy:

„Ennek az irányelvnek az alkalmazásában a radiológiai veszélyhelyzet bármely olyan helyzet, amely:

1. a következők után áll elő:

   a) egy tagállam területén, a (2) bekezdésben említett létesítményeket vagy tevékenységeket érintő, radioaktív anyag jelentős kibocsátásával, vagy annak kockázatával járó baleset;

   vagy

b) a tagállam saját területén, vagy azon kívül a tagállamban a közegészségre ártalmas, abnormális szintű radioaktivitás kimutatása; vagy

c) az a) pontban részletezettől eltérő, a (2) bekezdésben említett létesítményeket vagy tevékenységeket érintő, radioaktív anyag jelentős kibocsátásával, vagy annak kockázatával járó baleset; vagy

d) más, radioaktív anyag jelentős kibocsátásával, vagy annak kockázatával járó baleset;

2. az (1) bekezdés a) és c) pontjában említett létesítményeknek és tevékenységeknek tulajdonítható, vagyis a következőknek:

a) bármely atomreaktor, akárhol található;

b) bármely egyéb nukleáris üzemanyag-ciklusú létesítmény;

c) bármely, radioaktív hulladék kezelésével foglalkozó létesítmény;

d) a nukleáris üzemanyag vagy radioaktív hulladék szállítása és tárolása;

e) a radioizotópok előállítása, használata, tárolása, ártalmatlanítása és szállítása mezőgazdasági, ipari, orvosi és ezekhez kapcsolódó tudományos és kutatási célokból; és

f) radioizotópok energiatermelésre való felhasználása űrhajókban."

4 Az irányelv 3. cikke szerint:

„Az irányelv alkalmazásában a »radioaktív anyag jelentős kibocsátása« és a »lakosság egészségére valószínűleg ártalmas, abnormális szintű radioaktivitás« olyan helyzet, amely eredményeképpen a lakosság tagjai a sugárvédelemre vonatkozó alapvető közösségi biztonsági előírások megállapításáról szóló irányelvekben [...] előírt határértékeket meghaladó dózisnak vannak kitéve."

5 Az irányelv 5. cikke ekképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy a radiológiai veszélyhelyzetben valószínűleg érintett lakosság tájékoztatást kapjon a rá vonatkozó egészségvédelmi intézkedésekről és az ilyen veszélyhelyzetben tanúsítandó magatartásról.

(2) A nyújtott tájékoztatás legalább az I. mellékletben felsoroltakat tartalmazza.

(3) Ezt a tájékoztatást az (1) bekezdésben említett lakossággal kérelem nélkül közölni kell.

(4) A tagállamok rendszeres időközönként, illetve akkor, ha a leírt intézkedésekben jelentős változások történnek, naprakésszé teszik és közreadják az információt. Az információ állandóan a lakosság rendelkezésére áll."

6 Az irányelv 6. cikke szerint:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy a radiológiai veszélyhelyzet bekövetkezésekor a ténylegesen érintett lakosság haladéktalanul tájékoztatást kapjon a veszélyhelyzettel kapcsolatos tényekről, a követendő magatartási szabályokról, és az adott esetnek megfelelő, rá vonatkozó egészségvédelmi intézkedésekről.

(2) A nyújtott tájékoztatás a radiológiai veszélyhelyzet típusának megfelelően tartalmazza a II. mellékletben foglalt pontokat."

7 Az irányelv 7. cikke így rendelkezik:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy bármely személy, aki nem tartozik a 2. cikk 2. pontjában meghatározott létesítmény személyzetéhez, illetve nem foglalkozik az ott meghatározott tevékenységgel, de aki radiológiai veszélyhelyzet esetén részt vesz a segítségnyújtás megszervezésében, megfelelő és rendszeresen naprakésszé tett tájékoztatást kapjon az általa végzendő beavatkozás egészségi vonatkozásairól és az ilyen esetben megteendő óvintézkedésekről; ennek a tájékoztatásnak számításba kell vennie a radiológiai veszélyhelyzet lehetséges mértékét.

(2) Ezt a tájékoztatást radiológiai veszélyhelyzet bekövetkezésekor azonnal, megfelelő módon kell megadni, a különleges körülményeket figyelembe véve."

8 Az irányelv 8. cikke így rendelkezik:

„Az 5., 6. és 7. cikkben említett tájékoztatásnak a cikkekben említett intézkedések végrehajtásáért felelős hatóságokra is ki kell terjednie."

9 Az EAK 161. cikk harmadik bekezdése értelmében az irányelv az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja.

A pert megelőző eljárás

10 A Bizottság azt követően, hogy a Francia Köztársaságot felhívta észrevételeinek megtételére, az utóbbinak 2000. július 27-én adott, indokolással ellátott véleményében megállapította, hogy a tagállam nem hozta meg a szükséges intézkedéseket az irányelv egyes rendelkezéseinek való megfelelés érdekében, és kötelezte arra, hogy e vélemény kézhezvételétől számított két hónapos határidőn belül hozza meg ezen intézkedéseket. E határidő a francia hatóságok kérésére 2000. október 27-ig meghosszabbításra került.

11 A Francia Köztársaság ezt követően több, az irányelv átültetését célzó jogszabályt fogadott el. Mivel a Bizottság ezen intézkedéseket nem találta kielégítőnek, 2003. április 16-án benyújtott keresetlevelével megindította a jelen eljárást.

A felek álláspontja

12 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

— állapítsa meg, hogy a Francia Köztársaság, mivel nem hozta meg azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen az irányelv 2., 3., 5., 6., 7. és 8. cikkének, nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit, és

— kötelezze a Francia Köztársaságot a költségek viselésére.

13 A Bizottság a jelen kereset alátámasztásaként az irányelv fent említett valamennyi rendelkezéséből eredő hat kifogásra hivatkozik.

14 A francia kormány ellenkérelmének a Bíróság döntésére irányuló formai részében azt állítja, hogy a Bizottságnak el kellene állnia az elsőtől a negyedik kifogásban, valamint a hatodik kifogásban foglaltaktól. Mindemellett viszonválaszában ugyanezen jogi érvek elutasítását kéri. Mindeközben elismeri, hogy az ötödik kifogás alapos.

A francia kormány másodlagos kérelméről

15 A francia kormány elsődleges kérelmében azt kérte a Bíróságtól, hogy a Bizottság az elsőtől a negyedik kifogásban, valamint a hatodik kifogásban foglaltakat utasítsa el, mindeközben azt is felvetette, hogy az utóbbinak el kellene állnia e kifogásoktól.

16 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Bíróság nem dönthet egy olyan kérelemről, amely arra irányul, hogy a Bizottság kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében álljon el valamely panasztól. Az EAK 141. cikk által létrehozott rendszerben ugyanis a Bizottság diszkrecionális jogkörrel rendelkezik a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset megindítása tekintetében, és a Bíróságnak nem feladata, hogy értékelje, a Bizottság mikor élhet e lehetőségével (lásd e tekintetben a C-236/99. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 2000. július 6-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-5657. o.] 28. pontját, valamint a C-383/00 sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2002. május 14-én hozott ítélet [EBHT 2002, I-4219. o.] 19. pontját).

17 Ezzel szemben adott esetben a Bíróság értékelheti, hogy az EAK 141. cikken alapuló kereset annak késedelmes benyújtása miatt elfogadhatatlan-e, illetve az eljárással való visszaélésnek minősül-e (lásd a 7/71. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 1971. december 14-én hozott ítélet [EBHT 1971., 1003. o.] 2–13. pontját).

18 A jelen ügyben az indokolással ellátott véleményben meghatározott határidő 2000. október 27-én járt le, ezzel szemben a kereset benyújtására 2003. április 16-án, vagyis majdnem két évvel és hat hónappal később került sor. Ezen időszak alatt az érintett tagállam a kérdéses területen számos, jelentős intézkedést hozott meg. Úgy a francia kormány, mint a Bizottság beadványuk jelentős részében azt taglalja, hogy vajon ezek a 2000. október 27-ét követően meghozott nemzeti intézkedések alkalmasak-e az irányelv végrehajtására, miközben nyilvánvaló, hogy a Bíróság ezt a vitát nem veheti figyelembe.

19 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a tagállami kötelezettségszegés fennállását az indokolással ellátott véleményben megállapított határidő leteltének időpontjában fennálló helyzet alapján kell vizsgálni, és az ezt követően bekövetkezett változásokat a Bíróság nem veszi figyelembe (lásd e tekintetben a C-211/02. sz., Bizottság kontra Luxembourg ügyben 2003. március 6-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-2429. o.] 6. pontját).

20 A kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset benyújtása ezen körülmények között nehezen összeegyeztethető az EAK 141. cikk által létrehozott rendszerrel. Az e cikkben előírt, pert megelőző eljárás szabályos lefolytatása a Szerződés által előírt lényeges biztosíték nemcsak az érintett tagállam jogainak védelmére, hanem arra is, hogy az esetleges peres eljárás tárgya egyértelműen meghatározásra kerüljön (lásd e tekintetben, a C-266/94. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 1995. július 11-én hozott végzés [EBHT 1995., I-1975. o.] 17. pontját, valamint a C-392/99. sz., Bizottság kontra Portugália ügyben 2003. április 10-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-3373. o.] 133. pontját).

21 Amennyiben a releváns nemzeti rendelkezések alapvetően megváltoztak az indokolással ellátott véleményben foglaltak teljesítésére meghatározott határidő lejártának időpontja, valamint a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset benyújtásának időpontja között, ez a fejlődés nagymértékben csökkentheti a Bíróság

által hozandó ítélet hasznosságát. Ilyen helyzetben helyénvalóbb lenne, ha a Bizottság nem keresettel élne, hanem újabb indokolással ellátott véleményt adna ki, pontosítva azon kifogásokat, amelyeket a megváltozott körülményekre tekintettel fenn kíván tartani (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Bizottság kontra Spanyolország végzés 24. pontját).

22 Ugyanakkor, noha azon körülmények, amelyek között a Bizottság a jelen keresetet benyújtotta, összetettebbé teszik a jogvita Bíróság általi vizsgálatát, meg kell állapítani, hogy e körülmények jellege nem teszi lehetővé a keresetnek nem elfogadhatóként történő elutasítását.

Az irányelv 2. cikkével kapcsolatos első kifogásról

23 A Bizottság e kifogást négy alpontban fejti ki. Először arra hivatkozik, hogy a Francia Köztársaság nem ültette át teljesen az irányelv 2. cikkében meghatározott „radiológiai veszélyhelyzet" meghatározását, tekintettel arra, hogy a polgári védelem megszervezéséről, az erdők tűz elleni védelméről, valamint a nagyobb veszélyek megelőzéséről szóló, 1987. július 22-i 87-565 törvénynek (JORF 1988. május 8., 6636. o.) megfelelően elfogadott, a veszélyhelyzeti intézkedési tervekről szóló, 1988. május 6-i 88-622 rendelet csupán a fenti cikkben meghatározott helyzetek egy részét érinti. Az említett cikk (2) bekezdésének d), e) és f) pontjában felsorolt tevékenységek ugyanis ebben a rendeletben nem kerültek szabályozásra. Másodszor, az említett rendelet 6. cikkének (1) bekezdése az irányelvvel ellentétben — amely az atomreaktorok összességére alkalmazandó — csupán a 10 megawattnál nagyobb névleges hőteljesítményű atomreaktorokról rendelkezik. Harmadszor, a Bizottság véleménye szerint ugyanezen rendelet 6. cikkének (2) bekezdése nem rendelkezik az irányelv 1. cikkének (2) bekezdésében meghatározott létesítményekről. Végül, az említett rendelet az irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) és c) alpontjaiban foglalt követelményekkel ellentétben csak a Franciaország területén lévő létesítményekre vonatkozik.

24 A francia kormány azt válaszolja, hogy a Bizottság által felhozott hiányosságok a 2002. március 13-án elfogadott 2002-367 rendelettel (JORF 2002. március 20., 4955. o.), valamint a 2003. március 31-én elfogadott 2003-295 rendelettel (JORF 2003. április 2., 5776. o.) beiktatott módosításokkal orvoslásra kerültek.

25 Amint arra a jelen ítélet 19. pontjában emlékeztettünk, a tagállami kötelezettségszegés fennállását az indokolással ellátott véleményben megállapított határidő leteltének időpontjában fennálló helyzet alapján kell vizsgálni, és az ezt követően bekövetkezett változásokat a Bíróság nem veszi figyelembe. A jelen esetben megállapítható, hogy az e véleményben megállapított és a francia hatóságok kérelmére meghosszabbított határidő 2000. október 27-én járt le. Így tehát a fenti időben hatályos francia jogi szabályozás fényében kell megvizsgálni, hogy vajon a hivatkozott kötelezettségszegés fennállt-e vagy sem.

26 A 88-622 rendelet 6. cikkének fenti időpontban hatályos verziója így rendelkezett:

„Az egyedi veszélyhelyzeti intézkedési terveket behatárolt és állandó hatást kifejtő munkálatok vagy létesítmények fennállásával vagy működésével kapcsolatos különleges veszélyek megoldására kell elkészíteni.

Egyedi veszélyhelyzeti intézkedési terv tárgyát képezi:

(1) a legalább egy, az alábbi típusú alap nukleáris létesítményt befogadó terület:

a) tíz megawattnál nagyobb névleges hőteljesítményű atomreaktor;

b) kiégett nukleárisüzemanyag-feldolgozó üzem;

c) izotópok nukleáris üzemanyagtól való elválasztását végző üzem;

d) nukleáris üzemanyagot vegyi úton átalakító üzem;

e) nukleáris üzemanyagot előállító üzem.

[...]"

27 Ami a jelen kifogás első alpontját illeti, a 88-622 rendelet az irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d), e) és f) pontjában felsorolt tevékenységek egyikét sem említi kifejezett módon. Még ha a rendeletben szabályozott helyzetek esetleg e tevékenységek egyikére vagy másikára vonatkoznának is, csupán igencsak részlegesen. Ebből a tényből következően megállapítható, hogy az említett rendelet nem felel meg egészében az irányelvnek.

28 A jelen kifogás második alpontja kapcsán a 88-622 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének a) pontja a tíz megawattnál nagyobb névleges hőteljesítményű atomreaktorokat szabályozza, miközben az irányelv, illetve annak 2. cikke (2) bekezdésének a) pontja az atomreaktorok összességére alkalmazandó. Az említett rendelet tehát e tekintetben sem felel meg az irányelvnek.

29 A jelen kifogás harmadik alpontjában a Bizottság azt állítja, hogy:

„[...] a 88-622 rendelet 6. cikkének (2) bekezdésében szabályozott, osztályozott létesítmények nem foglalnak magukban egyetlen, az irányelv 1. cikkének (2) bekezdésében meghatározott létesítményt sem. A 88-622 rendelet 6. cikke (2) bekezdésének a 2002-367 rendelettel módosított 76-663 törvény 7-1. cikkében meghatározott rendeletre való kezdeti utalása, valamint a code de l'environnement (környezetvédelemről szóló törvénykönyv) 515-8. cikkére történő jelenlegi hivatkozása valójában ezen osztályozott létesítményeket érinti, amelyek vonatkozásában közszolgáltatói kötelezettség jött létre. A benyújtott, osztályozott létesítmények nómenklatúráját illetően (amely 2000 áprilisában kelt, és amelyet a francia hatóságok 2000. október 18-án küldtek meg) meg kell jegyezni, hogy a radioaktív anyagoknak megfelelő, 1700-tól 1721-ig terjedő rovatokban egyik esetben sem szerepel a »közszolgáltatói kötelezettségnek« megfelelő »S« megjelölés, tehát azokat nem szabályozza a 88-622 rendelet 6. cikkének (2) bekezdése."

30 A kifogás ezen alpontjának tartalma nehezen értelmezhető. A hivatkozott nómenklatúra jellege és az irányelv átültetése közötti összefüggés nem került magyarázatra. A 2002-367 rendeletet a jelen ítélet 19. és 25. pontjában kifejtett okok miatt a Bíróság nem veheti figyelembe. Végül, noha a Bizottság többször említi az irányelv 1. cikkének (2) bekezdését, az irányelv nem tartalmaz ilyen rendelkezést.

31 Ebből következően, a szükséges egyértelműség hiányában a kifogás harmadik alpontját el kell utasítani.

32 E kifogás negyedik alpontját illetően a 88-622 rendeletből kitűnik, hogy ez a rendelet csupán a Franciaország területén található létesítményeket szabályozza, miközben az

irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja az érintett tagállam nemzeti területén kívül történt baleseteket szabályozza. Az említett rendelet tehát ebben a tekintetben nem felel meg az irányelv rendelkezéseinek.

33 Ebből következően a 2000. október 27-én hatályban lévő francia jogszabályok az akkori állapotukban és a jelen ítélet 27., 28. és 32. pontjában meghatározott mértékben nem ültették át megfelelően az irányelv 2. cikkében foglalt rendelkezéseket.

Az irányelv 3. cikkével kapcsolatos második kifogásról

34 A Bizottság azt állítja, hogy a francia jogszabályok nem tartalmazzák az irányelv 3. cikke szerint értelmezendő „radioaktív anyag jelentős kibocsátása" és a „lakosság egészségére valószínűleg ártalmas, abnormális szintű radioaktivitás" fogalmak meghatározását. Ez a meghatározás szükséges azon helyzetek pontos és a jogbiztonság megfelelő szintjén történő megállapítása érdekében, amelyek esetén az átültető nemzeti jogszabályok alkalmazandók.

35 A francia kormány válaszában kifejti, hogy a francia jogi szabályozás tekintetében a 2003-295 rendelettel, valamint a környezeti radioaktivitással kapcsolatos intézkedések országos hálózatának megszervezéséről szóló 2003. június 2-i (valójában 2003. október 17-i) rendelettel (JORF 2003. október 18., 18 382. o.) e fogalmak megfelelően meghatározásra kerültek.

36 A jelen ítélet 19. és 25. pontjában kifejtett indokok miatt e jogi aktusokat a Bíróság nem veheti figyelembe, és a hivatkozott kötelezettségszegés fennállását az alperes tagállam 2000. október 27-én hatályos jogszabályai alapján kell vizsgálni.

37 A francia kormány nem vitatja, hogy a fenti időpontban a Bizottság által említett fogalmakat nem határozták meg az akkor hatályos jogszabályok.

38 A Bírósághoz benyújtott bizonyítékok alapján a 2000. október 27-én hatályos francia jogszabályok nem tartalmaztak olyan határérték-megjelölést, amely átlépésének veszélye esetén az irányelvben meghatározott, a lakosság tájékoztatásával kapcsolatos intézkedések életbe lépnek.

39 Ebből következik, hogy ebben az időpontban és e tekintetben az akkor hatályos francia jogi szabályozás nem ültette át megfelelő módon az irányelv 3. cikkét.

Az irányelv 5. cikkével kapcsolatos harmadik kifogásról

40 A Bizottság azt állítja, hogy:

„Mivel [az első és a második kifogás elfogadásra került], az [...] irányelv 5. cikke, amely a radiológiai veszélyhelyzetben valószínűleg érintett lakosság előzetes

tájékoztatását szabályozza, a jelen kereseti kérelem 29–38. pontjában [amely pontok a második és harmadik kifogást fejtik ki] már említett okok miatt nem került teljes egészében átültetésre az ugyanezen irányelv 2. cikkében meghatározott valamennyi létesítmény és tevékenység tekintetében. Az irányelvet átültető nemzeti jogszabályok hatálya ugyanis nem terjed ki az egész érintett lakosságra".

41 Ebből következően a harmadik kifogás az első és második kifogásban hivatkozott kötelezettségszegés fennállásának egyszerű következménye. Ezért ez a kifogás önmagában nem is áll meg.

42 Egy és ugyanazon kifogást nem lehet kétszer értékelni az alperes tagállammal szemben a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásban.

43 Következésképpen a harmadik kifogást el kell utasítani.

Az irányelv 6. cikkével kapcsolatos negyedik kifogásról

44 A Bizottság azzal érvel, hogy a ténylegesen érintett lakosság tájékoztatásának szabályaira vonatkozó francia törvényi vagy rendeleti rendelkezések eltérnek az irányelv 6. cikkében meghatározott rendelkezésektől. Ez utóbbi előírja, hogy a

lakosság „haladéktalanul" tájékoztatást kapjon. Eközben a code d'alerte nationale-ról (nemzeti riasztási szabályokról) szóló, 1990. május 11-i 90-394 rendelet (*JORF* 1990. május 15., 9585. o.) 7. cikkének harmadik bekezdése és 9. cikkének második bekezdése úgy rendelkezik, hogy a lakosságot a minisztérium, illetve a prefektus által előírt határidőn belül kell tájékoztatni.

45 A francia kormány ellenkérelmében a code national d'alerte-ről szóló 1990. május 11-i 90-394 rendeletet módosító, veszélyhelyzet esetén fennálló veszélyekről és az irányadó magatartásról szóló, 2001. április 25-i 2001-368 rendeletre (*JORF* 2001. április 28., 6737. o.), valamint az egyedi veszélyhelyzeti intézkedési tervvel rendelkező alap nukleáris létesítmények veszélyhelyzeti riasztóberendezéssel történő ellátásáról szóló 2001. november 30-i rendeletre (*JORF* 2001. április 28., 19 848. o.) hivatkozik.

46 Mivel e rendelkezéseket 2000. október 27-ét követően fogadták el, azokat a jelen ítélet 19. és 25. pontjában kifejtett indokok alapján a Bíróság nem veheti figyelembe.

47 Ezért a Bíróságnak a 90-394 rendeletre kell korlátoznia vizsgálatát. Az említett rendelet 7. cikkének harmadik bekezdése, valamint 9. cikkének második bekezdése arról rendelkezett, hogy a riadót megerősítő, és a lakosságnak az irányadó magatartást megjelölő, rádión és televízión keresztül továbbított üzeneteket vagy a polgári biztonságért felelős miniszter, vagy a segítségnyújtás irányításáért felelős prefektus által előírt határidőn belül sugározták, és esetenként az általuk meghatározott időközökben megismételték.

48 Meg kell állapítani, hogy ez a rendelkezés nem ültette át teljes egészében az irányelv 6. cikkét, amely szerint a ténylegesen érintett lakosságot a veszélyhelyzetről és az irányadó magatartásról haladéktalanul tájékoztatni kell.

49 Ebből következik, hogy e tekintetben az indokolással ellátott vélemény által meghatározott határidő lejártakor hatályos nemzeti jogi szabályozás nem ültette át megfelelően az irányelv 6. cikkét.

Az irányelv 7. cikkével kapcsolatos ötödik kifogásról

50 A Bizottság azzal érvel, hogy az irányelvnek a segélynyújtást végző csoportok tájékoztatásáról szóló 7. cikke nem képezte teljes egészében a francia jogba való átültetés tárgyát. A radiológiai vagy nukleáris balesetek első napján megszervezendő orvosi ellátásról (sürgős orvosi segítségről) szóló, 1987. szeptember 29-i 1102. sz. körlevél nem elegendő az említett cikkben foglalt célok eléréséhez. E körlevél nem felel meg a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata által előírt jogbiztonsági követelményeknek.

51 A francia kormány nem vitatja e kifogás megalapozottságát. Kijelenti, hogy szándékában áll a code de la santé public (közegészségről szóló törvénykönyv) R. 1333-85. cikkének az irányelv 7. cikkének teljes átültetése céljából történő mielőbbi módosítása.

52 Hangsúlyozni kell, hogy az említett 1102. sz. körlevél nem tartalmaz semmiféle rendelkezést a mentőcsapatok tájékoztatása tekintetében.

53 Egyébiránt a hivatásos tűzoltók képzéséről szóló, 1994. november 21-i rendelet (JORF 1995. január 7., 319. o.) első verziója csupán a tűzoltókra alkalmazandó, a segítségnyújtás megszervezésében esetlegesen részt vevő egyéb személyekre nem.

54 Ugyan e rendelet rendelkezik egy radiológiai veszélyekre vonatkozó különleges képzésről, de a 23. cikk (2) bekezdéséből és a 27. cikk (2) bekezdéséből kiderül, hogy ez csak a rangbeli előrelépés céljából elvégzendő fakultatív képzés. Az utóbbi indokból ez a képzés nem felel meg az irányelv 7. cikkében kötelezően előírt, megfelelő és rendszeres képzésnek.

55 Ebből következik, hogy a 2000. október 27-én hatályos francia jogi szabályozás nem ültette át megfelelően az irányelv 7. cikkét a fent meghatározott mértékben.

Az irányelv 8. cikkével kapcsolatos hatodik kifogásról

56 A Bizottság hangsúlyozza, hogy az irányelv 8. cikke értelmében az 5., 6. és 7. cikkben említett tájékoztatásoknak „a cikkekben említett intézkedések végrehajtásáért felelős hatóságokra is ki kell terjednie". A francia hatóságok azon gyakorlata, amely alapján a lakosságnak a médián keresztül nyújtott tájékoztatás során megemlítik a felelős hatóságokat, ebből a szempontból nem tekinthető elegendőnek az említett cikk pontos és teljes átültetésének biztosításához. Ez a rendelkezés ugyanis nem felel meg a jogbiztonság követelményeinek.

57 Hangsúlyozni kell, hogy az EAK 161. cikk harmadik bekezdésének rendelkezései szerint az irányelv az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja. Ebből a rendelkezésből következik, hogy valamely irányelv belső jogba történő átültetéséhez nem feltétlenül szükséges valamennyi tagállamban a jogi szabályozás. Amint azt a Bíróság többször is megállapította, az irányelv előírásainak kifejezett és egyedi jogi rendelkezés útján történő formai átvétele nem mindig szükséges (lásd e tekintetben a C-233/00. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2003. június 26-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-6625. o.] 76. pontját, valamint a C-296/01. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2003. november 20-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-13909. o.] 55. pontját).

58 A Bizottság hatodik kifogását tehát ezen ítélkezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni.

59 A jelen esetben az utóbbi semmilyen módon nem bizonyította, hogy az irányelv 8. cikkében foglalt kötelezettség betartásához a nemzeti jogrendszerben különleges átültető rendelkezések elfogadására lenne szükség.

60 Ezen túlmenően a Bizottság maga is elismeri, hogy a francia hatóságoknak fennáll azon gyakorlata, hogy a lakosságnak a médián keresztül nyújtott tájékoztatás során megemlítik a felelős hatóságokat, ám nem tudott magyarázatot adni arra, hogy e gyakorlat mennyiben ellentétes a 8. cikkben foglalt kötelezettséggel.

61 A fentiekből kiindulva a hatodik kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

62 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Francia Köztársaság — mivel 2000. október 27-ig nem hozta meg azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen az irányelv 2., 3., 6. és 7. cikkének — nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit.

A költségekről

63 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mindemellett, e szabályzat 69. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség esetén a Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit. A jelen ügyben, mivel a felek részben pervesztesek lettek, maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) **A Francia Köztársaság — mivel 2000. október 27-ig nem hozta meg azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a lakosságnak a radiológiai veszélyhelyzet esetén alkalmazandó egészségvédelmi intézkedésekről és a védekezés során irányadó magatartási szabályokról történő tájékoztatásáról szóló, 1989. november 27-i 89/618/Euratom tanácsi irányelv 2., 3., 6. és 7. cikkének — nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit.**

2) **A keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

3) **A felek maguk viselik saját költségeiket.**

Aláírások